

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 222/2010-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť A. M., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 95/2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. M. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2010 doručená sťažnosť A. M., Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 95/2003.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že 28. mája 2003 podala sťažovateľka okresnému súdu žalobu o náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom proti Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) a žiadala zaplatenie sumy 71 922 Sk. Konanie je vedené okresným súdom pod sp. zn. 27 C 95/2003.

Okresný súd rozhodol vo veci platobným rozkazom z 10. júna 2006, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľke istinu spolu s úrokom z omeškania v sume 13 % ročne od 14. decembra 2002 do zaplatenia. Žalovaný podal proti platobnému rozkazu odpor, ktorý bol sťažovateľke doručený 9. januára 2004.

Listom z 25. augusta 2003 okresný súd sťažovateľku vyzval, aby predložila dôkazy preukazujúce jej uplatnený nárok, čo však bolo podľa sťažovateľky zbytočné, pretože už boli súčasťou podanej žaloby.

Následne výzvami z 23. novembra 2003 a opätovne z 21. septembra 2004 žiadal okresný súd sťažovateľku o predloženie plnej moci na jej zastupovanie advokátom pred súdom.

Počas prvého pojednávania vo veci, ktoré sa uskutočnilo 7. decembra 2004, sťažovateľka okrem iného vzniesla námietku zaujatosti proti konajúcej sudkyňi. O predmetnej námietke rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) tak, že sudkyňu z konania a rozhodovania v sťažovateľkinej veci nevytlúčil.

Ďalšie pojednávanie vo veci sa konalo 25. januára 2005, keď sťažovateľka podala návrh na odmietnutie odporu podaného žalovaným.

Tretie pojednávanie vo veci nariadené na 7. október 2005 bolo okresným súdom zrušené bez uvedenia dôvodu.

Ďalšie pojednávanie sa konalo 19. januára 2006 a bolo už vedené inou sudkyňou.

Až po uplynutí ďalších troch rokov na pojednávaní konanom 24. februára 2009 bol vyneseny rozsudok, ktorým okresný súd zamietol žalobu sťažovateľky v dôsledku nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného.

Proti uvedenému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, na základe ktorého krajský súd rozsudok okresného súdu sp. zn. 27 C 95/2003 z 24. februára 2009 zrušil.

Sťažovateľka *„trpí pocitom nespravodlivosti a obavami, že sa nedomôže spravodlivého rozhodnutia vo veci samej a odškodnenia“*.

Na základe uvedeného preto sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po vykonanom dokazovaní takto rozhodol:

„I. Právo sťažovateľky, aby jej vec bola prerokovaná bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní pred Okresným súdom v Žiline pod sp. zn. 27C/95/2003 bolo porušené.

II. Sťažovateľke priznáva zadosťučinenie vo výške 4 838,75 EUR.“

Sťažovateľka v sťažnosti tiež požiadala ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že jej predmetom je namietané porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 95/2003.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd pripomína, že v konaní, v ktorom sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia jej v sťažnosti označených práv, považuje za prostriedok nápravy postupu všeobecného súdu, ktorý môže prispieť k urýchleniu konania, resp. odstráneniu nečinnosti súdu, sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“).

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, I. ÚS 20/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 62 ods. 1 a nasl. zákona o súdoch je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený nesprávnym postupom alebo svojou nečinnosťou. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorej predmetom je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že účinne využil právne prostriedky podľa zákona o súdoch, alebo ak sa preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými priet'ahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach (§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1) zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných priet'ahov a ustanovuje za také priet'ahy aj disciplinárnu zodpovednosť (§ 116 a § 118 citovaného zákona).

Zo sťažnosti, ako aj zisťovania ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka nepodala písomnú sťažnosť na priet'ahy v konaní predsedovi okresného súdu.

Vzhľadom na to, že podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nie je sťažnosť prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je potrebné odmietnuť so zreteľom na nesplnenie tejto podmienky konania (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V prípade, ak všeobecný súd posudzujúci danú vec sa bude v budúcnosti dopúšťať priet'ahov v konaní (bude nečinný alebo jeho konanie bude neefektívne), nič nebráni sťažovateľke, aby opakovane podala sťažnosť, v rámci ktorej ústavný súd zohľadní celý doterajší priebeh konania, to znamená, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku rozhodnutej veci.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2010